

MEDJUGORJE HANGJA

2013. Szeptember

Nr. 66

Medjugorje, 2013. augusztus 25.

„Drága gyermekek! A Magasságbeli ma is megadja azt a kegyelmet, hogy veletek lehetek és a megtérés felé vezethetlek benneteket. Minden nap vetek és a megtérésre hívlak benneteket, hogy ima, béke, szeretet, búzaszem legyetek, amely meghalva százszoros termést hoz. Drága gyermekeim, nem szeretném, ha amiatt bánkódnátok, amit megtehtetek volna, de nem tettétek. Ezért gyermekeim új lelkesedéssel mondjátok: „Jel szeretnék lenni mások számára”. Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra.”

Medjugorje, 2013. szeptember 2.

Mirjana által kapott üzenet

„Drága gyermekek! Mindnyájatokat szeretlek. Ti mindannyian, gyermekeim, mindannyian a szívemben vagytok. Édesanyjai szeretetem mindnyájatoké, és szeretnék elvezetni mindnyájatokat Isten örömének megismerésére. Ezért hívlak benneteket. Alázatos apostolokra van szükségem, akik nyitott szívvel fogadják Isten Igéjét és segítenek másoknak abban, hogy Isten Igéje által megértsék életük értelmét. Gyermekeim, ahhoz, hogy erre képesek legyetek, az ima és a böjt által meg kell tanulnotok szívből hallani és alázatossá válni. Meg kell tanulnotok elvetni magatoktól mindazt, ami eltávolít benneteket Isten Igéjétől, és csupán arra vágyakozni, ami közelebb visz hozzá. Ne féljete! Itt vagyok. Nem vagytok egyedül. Kérem a Szentlelket, hogy újítsen és erősítsen meg benneteket. Kérem a Szentlelket, hogy másokat segítve ti is gyógyuljatok. Kérem Őt, hogy általa Isten gyermekei és az én apostolaim legyetek.”

Ezután nagy aggodalommal mondta: „Jézusért, Fiamért szeressétek azokat, akiket Ő meghívott és csak azon kezek áldására vágyakozzatok, amelyeket Ő megszentelt. Ne engedjétek, hogy a gonosz uralkodjon. Újra ismétlem - Szívem csak pásztoraitokkal fog győzni. Ne engedjétek a gonosznak, hogy elszakítson benneteket pásztoraitoktól. Köszönöm nektek.”

Örömmel éljétek meg hiteteket!

Ljubo Kurtović atya tanítása a Szűzanya augusztusi üzenetéhez

„Drága gyermekek! A Magasságbeli ma is megadja azt a kegyelmet, hogy veletek lehetek és a megtérés felé vezethetlek benneteket. Minden nap vetek és a megtérésre hívlak benneteket, hogy ima, béke, szeretet, búzaszem legyetek, amely meghalva százszoros termést hoz. Drága gyermekeim, nem szeretném, ha amiatt bánkódnátok, amit megtehettetek volna, de nem tettétek. Ezért gyermekeim új lelkesedéssel mondjátok: „Jel szeretnék lenni mások számára”. Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra.”

Szűz Mária az egyház igazi édesanyjaként együtt jár velünk, Fiának, Jézus Krisztusnak egyházával. Láthatjuk ezt ebből az üzenetből is, amelyet a hit évében intéz hozzánk.

XVI. Benedek pápa ezt az évet a hit évévé nyilvánította. 2012. október 11 -én nyitotta meg a hit évét, amely 2013. november 24 -én ér véget Krisztus Király vasárnapján. A hit évének megnyitásakor a pápa a következőket mondta: „*Az elmúlt években a lelki élet 'elsivatagosodását' kellett megtapasztalnunk... Az üresség vesz minket körül. De éppen ennek a sivatagnak, ennek az ürességnek a megtapasztalása az, amelyből kiindulva újra felfedezhetjük mindannyiunk számára a hit örömet, fontosságát az élet szempontjából... A megélt hit megnyitja az ember szívét az Isten kegyelmére, amely megszabadítja őt a pesszimizmustól. Ma még inkább, mint korábban bármikor evangelizálni annyit jelent, mint tanúságot tenni egy új életről, amelyet Isten átformált, hogy utat mutathassunk.*”

Mária, Égi Édesanyánk az igazi hit megélésére buzdít bennünket, hogy hitünk tanúságtétellé váljon mások számára. Ma

sok keresztnél azt lehet tapasztalni, hogy megvallott hitük és mindennapi életük között szakadék van. Ez a mai idők egyik negatív jellemzője. A közömbösség, az agnoszticizmus és az ateizmus akadályozza az élet értelmére adható válasz megtalálását.

A társadalomban egyre jobban érzékelhető az Isten hiánya. Isten kinyilatkoztatásának története, amelyről a Biblia szól, távoli múltnak tűnik.

Ezért jön el hozzánk Szűz Mária, hogy segítsen nekünk mélyen és erősen hinni Istenben. Ő édesanyaként hív bennünket, de nem kényszerít. Szabadon eldönthetjük, hogy úgy élünk-e mintha nem létezne Isten, de tudnunk kell, hogy ez a választás nem jelent sem szabadságot, sem autonómiát. Isten önmagát ajándékozza, de nem kényszeríti az embert. Isten az ő szabad szeretetében megosztotta velünk emberi egzisztenciánkat és magára vette emberi sorsunkat. Csak Isten tudja átváltoztatni életünket, nélküle magányosakká és elveszettekké válunk.

A Szűzanya, édesanyaként nem egy ötlet vagy ideológia felé vezet, hanem élő személyhez, Jézus Krisztushoz, akit ő ismer a legjobban. Jézust megismerve, mind jobban megismerjük önmagunkat is. A személyes találkozás és Krisztus mélyebb megismerése nélkül ismeretlenek maradunk önmagunk számára is. Jézusban felfedezzük igazi identitásunkat, ez pedig az, hogy Isten gyermekeinek hívnak minket és azok is vagyunk.

Hitünket megélni azt jelenti, megengedni azt, hogy átalakuljunk. A Jézusba vetett hit átalakítja értelmünket, szívünket, akaratainkat, tekintetünket és emberi kapcsolatainkat.

A Jézusba vetett hit által felfedezzük, hogy csak zarándokok vagyunk és Jézus atyja a mi Atyánk is. Felfedezzük, hogy Jézus a testvérünk, ahogy ezt Assisi Szent Ferenc szerette mondani.

A hit által kapcsolatba lépünk, élő kapcsolatba. És így magától érthető, hogy kilépünk önmagunkból. Nekünk, embe-

reknek fontos, hogy bizalmunkat valakibe helyezzük és viszontszól valaki bizalmát élvezzük, mert nem maradhatunk emberek, ha nem nyújtunk és fogadjuk el mások bizalmát. Fel lehet-e úgy nőni, hogy nem bízunk a szüleinkben, valakiben, aki a világra hozott bennünket? Lehet-e úgy növekedni, hogy valakit nem ajándékozunk meg a bizalmunkkal, még ha azzal, csak egy kicsit nyílunk is meg a szeretetre?

Julia Kristeva írja „kimondhatatlanul szükségünk van arra, hogy higgyünk” mindenkiben, pontosan mindenkiben, az emberben.

Ma nem csak az Istenbe vetett hit válságát éljük, hanem az életbe, a jövőbe, a szeretetbe, az emberbe vetett hit válságát is. Mindezek a válságok az Istenbe vetett hit válságából fakadnak, vagyis egyik a másikkal együtt jár.

Az emberiség jövője a hitre való alkalmasságtól függ.

Hit nélkül nem lehetünk igaz emberek. Elképzelhetjük, milyen lenne az életünk, ha nem bízánk egyetlen emberben sem, az a pokol előíze lenne.

Ezért fontos újra megtanulni hinni, hogy Isten a Krisztusba vetett hitet ültethesse a szívünkbe. A mai világ az evangéliumi görögök példája szerint kiált, akik kérték az apostolokat: „Látni szeretnénk Jézust” (Jn 12,21).

Csak akkor tudjuk megismerni és megmutatni Őt másoknak, ha követjük égi Édesanyánkat.

Imádság

Szűz Mária, te nem hunyod be szemed életünk valósága és szívünk jelenlegi helyzete előtt. Minden következetlenségünk ellenére köszönjük Neked, hogy nem mondasz le rólunk. Te, aki kegyelemmel teljes vagy, Istennel teljes vagy, kitartóan tükrözöd felénk Isten irántunk való türelmét. Ebben az üzenetben is örömteli édesanyai szívedet ismerjük fel. Köszönjük, hogy arra az öröme szeretnél elvezetni bennünket, amelyet szívedben hordozol.

Imádkozz értünk, hogy megtapasztalhassuk ezt az örömet, amellyel csak Isten tud megajándékozni bennünket. A hit világozása, amely Tőled jön, ragyogja be a szíveket, amelyek sötétségben és kétségbeesésben vannak, hogy megtapasztalhassák Isten mindenható átalakító erejét. Ámen.

fra Ljubo Kurtović
fordította: Sarnyai Andrea

2013. augusztusi statisztika

A kiszolgáltatót szentostyák száma: 374 200
A koncelebráló papok száma: 7492 (241 naponta)

Tanúságtétel

a medjugorjei böjtös lelkigyakorlatról

„Drága gyermekek! Ma arra hívlak benneteket, hogy kezdjétek el szívből böjtölni!”

Krisztusban kedves Testvéreim!

„Krisztus szeretete sürget minket...” (2 Kor 5,14) Szent Pál apostol tanítása készítet arra, hogy megosszam veletek a medjugorjei böjtös lelkigyakorlat tapasztalatait és élményét.

Amikor júliusban megkaptam Sarnyai Andrea levelét, úgy éreztem a Szűzanya személyesen hív erre a lelki gyakorlatra. Megnéztem az üzenet dátumát, - 1984. szeptember - és hálát adtam Isten jóságáért, hogy még megengedi az égi Édesanya jelenlétét köztünk, és megadta azt a kegyelmet, hogy én is megérjek erre a lelkigyakorlatra. Elhatároztam, hogy elmegek és erőt kértem hozzá.

Sok nehézséggel, akadállyal kellett megküzdenem. Az onkológus orvos szabadságon volt, nem tudtam a tanácsát kérni és sokan, az ismerőseim közül le akartak beszélni erről, hiszen nekem, daganatos betegségből gyógyulva egy speciális étrendem van. Az indulás előtt pár nappal az édesanyám kórházba került és ez aggodalommal töltött el, de mindent az Úrra bíztam.

Az induláskor a Gondviselés jelének vettem, hogy a csoportban két orvos is volt. Önzetlen segítségükre nem volt szükségem, mert az Úr vigyázott rám.

A lelkigyakorlat neve: ima, böjt, csend szeminárium, böjtölés kenyéren és az Oltáriszentségen.

Ez egy belső út lelki szemeink megnyílásához, hogy intenzíven figyeljünk és megnyíljunk Isten felé.

A böjt lemondás, de kenyéren és vízen való élet is, ahogyan ezt Marinko atya elmagyarázta. A hét folyamán kenyér, víz és az Eucharisztia volt a táplálékunk.

A szentmisék, tanítások, szentségimádás egészen másképpen hatottak ránk a böjttel, mint odahaza a mindennapok során. Megértettem és megéltam, hogy miért mondja az Úr Jézus:

„Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér.” (Jn 6,5)

A szentáldozás során teljesen betöltött bennünket az Élő Kenyér, és amikor kimentünk a közösségi házból az esti szentmisére, észrevétlenül mentünk el az étterem mellett, még a fagyalt látványa sem hatott ránk. Nem éreztük szükségét. Megértettük, hogy a Szűzanya azt szeretné, ha engednénk, hogy Jézus átalakítson, formáljon, és a legjobbat hozza ki belőlünk. A böjt során volt egy érdekes szabadság élményem. Miközben elszakadtam a megszokott étrendemtől, lemond-

tam róluk, kaptam helyette mást, jobbat. Úgy éreztem előre haladok a szívemben és az értelmemmel is a lelki szabadságban. Ettől könnyűnek éreztem magam és befogadóbbá váltam az Evangéliumra. Mélyebben éltem meg annak igazságát, személyes, nekem szóló üzenetét. Mindezt az Oltáriszentség előtt úgy éltük meg, hogy az Úr Jézus maga szól hozzánk.

Ennek a lelki útnak a folytatásához sok erőt kaptunk az Eucharisziából.

Egyik nap gyengeséget éreztem és előbb mentem le a kápolnába. Az oltárról olyan fenséges erő áradt a monstranciában lévő szentostyából, az Úr Jézus Kenyér színe alatt rejtőző Testéből, hogy erőt kaptam. Lelkemben éreztem az Igét:

„Hisz nélkülem semmit sem tehettek.” (Jn 15,5)

Erőnk forrása az Úr Jézus, mint a szőlőtő, és mi szőlővesszőként csak akkor hozhatunk gyümölcsöt, ha Benne maradunk. Benne, a Szeretetben. Megértettem, hogy miért kéri a Szűzanya olyan sokszor a kiengesztelődést. A virágot a víz, a lelkünket a szeretet táplálja. Engednünk kell, hogy Isten szeretete áramoljon, rajtunk keresztül mások felé. A negatív érzések akadályozzák ezt. El kell távolítani a szeretet akadályait a megbocsátással és akkor a sebek is gyógyulnak.

Jézus a kereszten behelyezte ellenségeit az Atyával való szeretet kapcsolatába. Ha megsértődünk, nem a szeretet irányít, hanem a másik személy. Azért kell imádkoznunk, hogy visszakapjuk a szeretetet és Isten vezessen. A haragra sok energiát használunk el. Párbeszédre kell törekedni a haragosunkkal, de nem azonosulni a bűnnel. A kereszt elé kell állnunk, Jézust nézed, majd a másik embert. A megbocsátás egy folyamat. A fájdalom bennünk marad, de ha megbocsátunk, Isten begyógyítja azt.

A böjt során nem egymással, hanem az Úrral beszélgettünk. Mindenkinek volt mit megbeszélnie. Eddigi életünk új szemszögből tárult elénk. Sok mindent átértékelünk.

Az étkezések során, amikor törtem a kenyeret megértettem az Ő megtörettetését, hogy milyen drága árat fizetett a megváltásunkért. Azt éreztem, hogy nekem is egy falat kenyérré kell válnom, ajándékká, áldássá mások számára.

Már napok óta távol voltunk a családuktól és közelgett a házassági évfordulónk. Egy nagyon szép kegyelmi ajándékot kaptunk a férjemmel az Atyától. Ebben a közösségben, ahol lelki testvérekre találtunk, az Ő imájuk és a plébános atyák áldásával ünnepelehetünk, adhattunk hálát a Jó Istennek az együtt töltött évekért, gyermekeinkért.

„Uram, jó nekünk itt lenni!” (Mt 17,4)

Távol a világtól, közel az Istenhez, előtte, az Ő jelenlétében lenni, testvéri közösségben... szavakkal nehéz kifejezni azokat a kegyelmi ajándékokat, amit az Úr Jézus nekünk készített a böjtös lelkigyakorlat végére. Az ajándékok megtagasztalása, kicsomagolása folytatódott idehaza is.

Szeretnénk megőrizni a medjugorjei lelkületet, amit itt kaptunk, hogy az egész napunk, munkánk imádsággá váljon. Az imádságunk és böjtünk pedig ne legyen munka, teher, hanem öröm, hogy képesek legyünk felfedezni a szeretet, a remény, a hit, és a béke Istenét.

„Imádkozni fogok, hogy böjtölésed során felfedezd az összes kincset, amit Isten elrejtett benned, és hogy a böjtöléssel napról napra növekedjék benned az Isten utáni vágy.” (Slavko Barbarić atya)

A. Erzsébet

Medjugorjei hírlevél

2013. július 15.

Drága medjugorjei Gyermekeim! Dicsértessék Jézus és Mária!

1. Július 2. -án Mirjanának megint megjelent a Szűzanya a Kék keresztnél. A Podbrdo tele volt emberekkel. A jelenés után a következő üzenetet kaptuk tőle:

„Drága gyermekek! Édesanyai szeretettel kérlek benneteket, ajándékozzatok nekem szíveteket, hogy felajánlhassam Fiamnak és megszabadíthassalak benneteket, megszabadíthassalak mindattól a rossztól, amely egyre inkább rabul ejt és eltávolít benneteket az egyetlen Jótól – Fiamtól; mindez téves úton vezet benneteket és elveszi békéteket. Én szabadságra, Fiam által megígért szabadságra szeretnék elvezetni titeket, mert azt szeretném, hogy itt teljességben megvalósuljon Isten akaratára; hogy a Mennyei Atyával való kiengesztelődés, az imádság és a böjt által megszülessenek Isten szeretetének apostolai, apostolok, akik szabadon és szeretettel hirdetik majd Isten szeretetét gyermekeimnek, apostolok, akik terjeszteni fogják a Mennyei Atya szeretetébe vetett bizalmat és megnyitják a mennyország ajtaját. Drága gyermekek, nyújtsatok szeretetteljes örömet és támaszt pásztoraitoknak, mint ahogyan ezt Fiam tőlük kérte a számotokra. Köszönöm nektek.”

2. Nemrég jöttem meg Lourdes-ból, ahol a közösségem fennállásának 40. -ik évfordulóját ünnepelte. Az ünneplés csodálatos volt, és az hogy ezt együtt élhettük át még nagyobb áldást jelentett számunkra. 2000-en voltunk, közöttük a Nyolc Boldogság Közösség tagjai és számos barátunk. Egy fiatal ember megkérdezte: „Miért jöttök Lourdes-be, ha Medjugorjében éltek?” Érdekes kérdés! Itt a válasz, amit adtam neki, és hogy jobban elmagyarázzam, meg kell osztanom veletek néhány személyes tapasztalatomat.

- Elsősorban azért, mert szeretem a közösségemet, és egy 40. évfordulót meg kell ünnepelni. Ez már egyedül is elég indok arra, hogy Hercegovinából odautazzam.
- Továbbá azért, mert a közösségem megkért arra, hogy tartsak néhány beszédet nagy közönség előtt, fiatal felnőtteknek, tinédzsereknek, tehát nem mondhattam nemet. Az a gondolat, hogy kedves hazámban, Franciaországban pozitív üze-

neteket közvetíthetek elég nagy motiváció volt, különösen most, amikor politikusaink mindent megtesznek azért, hogy ne vegyék figyelembe Isten parancsait és országunk értékeit. Szegény politikusok! Ha az a céljuk, hogy számúzzék Teremtőnket, és Megváltónkat az életükből, az nem vezet semmi jóra, ezt már megtapasztalhatták volna.

- Azért is, mert számomra Lourdes-nak kettős jelentése van. Régen, nyaranta sokat utaztunk Saint Jean de Luz-ba, az Atlanti óceán partjára, és minden évben édesapám elvitt Lourdes-ba legalább egy napra, hogy ott imádkozzunk és megmártózzunk a szentelt vízbe. Milyen áldás volt édesapámtól, hogy ezt a családi hagyományt évekig megőriztük. Ez a Máriához való ragaszkodás segített abban, hogy családom átveszélje mindazt a nehézséget, amelyen keresztülment és ez segített megmenekülni sok gonosztól.
- Most hadd osszak meg egy csodálatos személyes tapasztalatot, hiszen nagyon sok zarándok megkérdezi, hogy miért szeretem Lourdes-t ennyire. 28 éves koromban, amikor Jézus elhívott, hogy szolgáljam őt (nem a zárdában), 1976-ban kapcsolatba kerültem egy Júda Oroszlánja nevű közösséggel. Nagyon nagy hatással volt rám az az élet, amelyet ők éltek.

Júda Oroszlánja volt a neve annak a közösségnek, amelyet később Nyolc Boldogság Közösségre kereszteltek 1992-ben. Azonban, mielőtt eldöntöttem, hogy belépek, szükségem volt egy égből jövő jelre, valami konkrétumra. A közösségben tett egy hetes látogatásomat követően, épp Lourdes-ba készültem a Pünkösdi összejövételre, amelyet egy Emmanuel nevű imacsoport szervezett. Ehhez a párizsi csoporthoz tartoztam megtérésem óta. Erre a Pünkösdre a Szentlélekhez intézett novénával készültem, és arra kértem Őt, hogy világosítsa meg, hogy mi az Ő számomra kijelölt útja.

Ahogy megérkeztem Lourdes-ba, ahhoz a barlanghoz szaladtam, ahol 1858-ban megjelent a Szűzanya, és meghajoltam azon a helyen, ahol Bernadett egykor állt. (Ez a hely meg van jelölve.) És imádkoztam a Szűzhöz, megköszöntem, hogy ott lehettem és elmondtam neki a helyzetemet. Miután meghajolva, fájó háttal hosszú ideig imádkoztam, felegyenesedtem, és akkor értettem meg.

Mária nem válaszolt sem szavakkal, sem látomással (nekem nem is szokott). De azért irányította a szívemet, úgy, hogy én nem is tudtam róla. Finoman afelé mozdította el szívemet, hogy meghajoljak Isten akarata előtt, így mikor felegyenesedtem a kérdés teljesen eltűnt. Olyan volt, mintha egy másik oldalra estem volna, amely tele van békével. Már a Júda Oroszlánja közösség tagja voltam, tehát az világos volt számomra, hogy ezáltal már bennem lakozott a valahová való tartozás érzése. Ez jellemző az Ő ténykedéseire, Ő mindig alázatos és csendben cselekszik, azonban nagyon mélyen és hatékonyan. Tele voltam örömmel, és megköszöntem neki, és már csak az kellett, hogy az Emmanuel alapítója Pierre Goursat, aki szintén ott volt Lourdes-ba, beleegyezését adja a csatlakozáshoz. Párizsban ő már előtte is megbízott kisebb feladatokkal, tehát azt is mondhatta volna, hogy „Ki van zárva, te velünk maradsz!”

De ő Isten embere volt, és ezt mondta: „Igen, nagyon illesz abba a közösségbe, menj és csatlakozz!” Még szükségem volt a Júda Oroszlánja közösség vezetőjének, Ephraim-nak a beleegyezésére. Megkaptam a beleegyezését, és 1976 nyarán csatlakoztam a közösséghez. És Istennek hála, ma is tagja vagyok.

Bár a Szűzanya már régen nem jelent meg ott, Lourdes az a hely, ahol Ő még mindig jelen van, és kínálja anyai szeretetét gyermekeinek és erőteljes cselekedeteket hajt végre, hogy megváltoztassa szíveiket. Ahol Mária jelen van, mi átalakuláson megyünk keresztül. Úgy, mint Fatimában, vagy Guadalupében – Ő ott van, és ez egy nagyszerű dolog! Egy nap Medjugorje is olyan hely lesz, ahol már nem jelenik meg. Ezt Ő maga mondta. De azt is mondta: „A szemeim, meg a szívem ott lesz, még akkor is, ha nem jelenek meg.” (Üzenet Mirjanának 1996. március 18)

3. Gratulálok, Őrangyal! Múlt héten Lourdes-ban meg akartam mártózni az egyik medencében, ez különösen fontos egy sokat szenvedő ember számára. Egyik reggel abban a kegyben részesültem, hogy egy csapat gyerek és felügyelőjük meghívott, hogy menjek velük. De mivel az árvíz miatt számos medence megsérült, sok le volt zárva. Ezért, hogy bejuss, órákig kellett sorban állni, ami aznap lehetetlen volt számomra. Azonban ahogy az egyik medence mellett elmentem, a kerítés túloldalán megláttam az egyik nővérünket egy csapat gyerekekkel. Ő is már nagyon régóta állt a sorban. Lehetetlen volt oda menni hozzá, mert a medencék bejáratát szigorúan őrzik, és az örök nagyon szigorúak Lourdes-ban. De Istennek semmi sem lehetetlen, és én nem akartam feladni. Tehát hívtam nagyszerű mennyei barátomat, őrangyalomat, és néhány szóban elmondtam neki a gondomat: „Lehetetlen, hogy ne mártózzak meg a medencében, mert a személy, aki miatt most itt vagyok, nagyon csalódott lesz. Tehát itt a Te feladatod: valahogy juttass be! Te angyal vagy, találg egy módot, hogy be-

kerüljek. Neked sikerülni fog!” Tovább sétáltam a kerítés mellett, ami elválasztott a medencétől, és egyszer csak megláttam valamit, ami amúgy nem szokott megtörténni: a 3 ór eltűnt az ajtó elől. Megragadtam az alkalmat, besétáltam az ajtón, leültem nővértársam mellé, és 20 perc múlva már a vízben voltam.

Gratulálok, Őrangyalom! És hasonló kegyelemben részesültem a medencében is. Bár beleugrani a koszos, jéghideg vízbe nem valami kellemes, a kegyelem, amiben ott részesülsz nagyon felemelő. Miután megfürödtél a medencében, tényleg úgy érzed, hogy körülölel Miasszonyunk anyai köpenye, és ez olyan, mintha belül teljesen elolvadnál. Ha Lourdes-ban jártok, feltétlenül fürödjek meg a medencében. Az élmény olyan erőteljes, mintha egy jelenésen vennél részt.

4. Áldott gúnyolódás! Egy francia zarándok eljött hozzám Medjugorjéba. Ezt mondta nekem: „Nővér, hadd meséljem el, hogy Jézus és Mária hogyan változtatta meg az életemet” Néhány évvel ezelőtt a falum piacán sétálgattam. Odamentem az egyik standhoz, amelyik mindenféle dolgot árúsított, vettem egy ruhát és kifizettem. Épp menni készültem, amikor az árus utánam szól: „Itt egy hangkazetta, ingyen adom, mert meghallgattam és elegendő van belőle, csak értelmetlenségekről szól.” A kazettán Medjugorjéről volt szó. Még aznap meghallgattam, elejétől a végéig sírtam. Még ötvenszer meghallgattam, olyan volt, mint a sötétben világító fény, amelyből nem kaphatsz eleget. Aztán elkezdtem információt gyűjteni a keresztény hitről, amelyet előtte soha nem gyakoroltam. Így tértem meg, és ez nagyon nagy boldogsággal tölt el.”

Soha nem tudhatjuk, mit tartogat számunkra a Szűzanya. Bármire képes, csak hogy közel kerüljön gyermekeihez. Ő mindenhol ott van és minden lehetséges eszközt felhasznál. Még a gúnyolódást is hasznára fordítja. Vajon hogyan került az a kazetta a nem keresztény asszonyhoz? Kinek a szíve imádkozott? Kinek a keze adott? A nyár új lehetőségeket kínál, hogy jó cselekedeteket hajtsunk végre. Imádkozunk, hogy vezetésre leljünk mindennapi életünkben, és nagylelkűen adakozunk! Az emberiség megmentésére irányuló nagy tervében Isten bármilyen kicsinek tűnő cselekedete jelentőséggel bír. „Drága Gyermekeim! Szükségem van rátok!” Mária mindig ezt mondja és fáradhatatlanul várja válaszukat.

Legdrágább Gospa, édesanyai szíved tele van képzelőerővel, a szeretet képzelőerejével! Kérlek, lelkesíts és vezess minket! Szeretnénk a kezeid lenni, akik azokért a szegényekért dolgoznak, akik elutasítják Fiadat, és haldokolnak, mert olyan messze vannak Tőle. Különleges módon Rád bízunk azokat a fiatalokat, akik ezerszámra jönnek hozzád a Fiatalok Fesztiváljának alkalmából! *Emmanuel nővér +*

Jozo atya katekézise

2013. augusztus

Drága gyermekek!

A Magasságbeli ma is megadja azt a kegyelmet, hogy veletek lehetek és a megtérés felé vezethetlek benneteket. Minden nap vetek és a megtérésre hívlak benneteket, hogy ima, béke, szeretet, búzaszem legyetek, amely meghalva százszoros termést hoz. Drága gyermekeim, nem szeretném, ha amiatt bánkódnátok, amit megtehettetek volna, de nem tettétek. Ezért gyermekeim új lelkesedéssel mondjátok: „Jel szeretnék lenni mások számára.” Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra. Medjugorje, 2013. augusztus 25.

Drága Imacsalád!

Hogy a Béke Királynője már 33. éve velünk van, Isten ajándéka. Ő ezt az igazságot hangsúlyozza, és kegyelemnek nevezi, és az Ő közbenjárásának nagy célja van: a mi megtérésünk. A Katolikus Egyház megtértjei és szentjei a Szűzanyában segítőtjüket és közbenjárójukat tisztelik. Idén augusztusban hazánk szentélyeiben, és népünknek megmutatta erejét, amely ellenállhatatlanul összegyűjtött minket.

Mindenkinek megvolt a maga fogadalma, igénye, imája és hálaadása. A papok órákat töltöttek gyóntatással, segítve és szolgálva Isten irgalma asztalától a szenvedő, meggyötört testvéreket. Minden gyónás segítség a megtérés útján. A mennybe fölvevő Nagybaldogasszony oltalma alatt történik mindez.

Minden boldogság a nagy kegyelmi magvetésből van, mert sosem lehetett hallani, hogy valakit elhagyott, aki hozzá folyamodott és közbenjárásáért könyörgött. Az Ő szentélyei különleges imahelyek, az igazi ima iskolái, ahol megszólalnak a legkeményebb szívek is. Zarándokolni azt jelenti, mint megtanulni imádkozni Egyházzal. A szent és misztikus arra figyelmeztet minket, hogy imádkozni anynyit jelent mint:

„Az észtlől való leszállás a szívbe, és ott időt tölteni a jelenlévő és mindentudó Isteni Arc előtt, Aki benned lakozik.” És éppen itt, a mindent tudó Isteni Arc előtt, Aki bennünk lakozik, történik a nagy találkozó, ahol a szív a Szívvel beszélget. És ebben van a Szűzanya szentélyeinek az ereje, és a zarándoklatok látható gyümölcsei. Minden hívő aktívan imádkozik, és hat minden kegyelem növekedésére, a teljes termékenységre. A Szűzanya veti a magot a hirdetett tanítás által is, különösen a szentélyeiben mindanyunkat ösztönöz. Figyeljük meg a gyalogos zarándokokat, akik hosszú utat tettek meg imában, áldozatban és állandó önuralomban. Ismerünk másokat, akik kilenceddel, böjttel készítették elő szívüket az Anyával való találkozásra. A leggyakrabban az történik, ami szent Ágostonnal, aki figyelmesen nézte a szenteket és vértanúkat, és bátran azt mondta önmagának: Ha olyan soknak és soknak sikerült, akkor teneked miért ne sikerülne, Ágoston?

Ez az a pozitív és kegyelmi jel, melyet mindenki életével másoknak mutat. A bölcsék azt tanítják, hogy a szavak elszállnak, de a példák vonzanak. Jézus habozás nélkül, hasonlóképpen Szent Pál, személyes példaadásukkal rámutattak életükkel: ti is hasonlóképpen cselekedjétek – mondja Jézus.

Ezért kötelességünk nézünk és megismernünk az Urat és a szenteket kiimádkozva a kegyelmet, amíg a tékozló fiú magába nem száll és mondja: „Megyek Atyámhoz.” Az ünnepek és szent helyek számunkra a gyógyintézetek, ahol otthagyjuk régi szokásainkat, vétkeinket, és elkezdjük új életünket az Úrral. Minden ünnep és találkozások Medjugorje-ban ezen a nyáron a Szűzanyával és az Egyházzal voltak. A fiatalok az Ifjúsági Találkozóról és Anyjuktól felvilágosodva, meggazdagodva, új tapasztalatokkal és új kezdettel tértek haza.

Felismerhető náluk az a friss elhatározás: Jel akarok lenni másoknak. A mi feladatunk, mint a Béke Királynő imacsaládjának, kísérni a fiatalokat és zarándokokat idejövete-lükkor és visszatértükkor is.

Egyik sem közülük egy szám, vagy turista, vagy kíváncsiság, hanem jel és adomány számunkra és az Egyháznak. Szükséges, hogy mindenki megnyissa szívét és hallja a szót, hogy újra minden szív lelkesedéssel mondja: Jel akarok lenni mások számára! Példa akarok lenni másoknak!

Amíg vannak, akik Medjugorje - t és a Szűzanya jelen-

létét kihasználják a maguk javára, házuk építésére és a „vendégek” központjának, hogyan beszélhetünk zarándokokról. Mások elvesztek a tömegben, amely mint egy megáradt folyó naponta árad, és egyre nagyobb. Figyelve a sokaságot, nem tanúskodnak semmi pozitívról, hogy elvezetnék őket Jézushoz, megmutatnák a Szűzanyát, hanem átengedik őket a vadászoknak haszonként, minden zarándok a szemükben alkalom a haszonra.

Így Medjugorje egyeseknek áldás, és a világ új evangelizációja, másoknak vásár és anyagi haszon, valójában kockázatos és kétes vagyon.

Medjugorje – ban meg kell valósítani Jézus parancsát: „Ti adjatok nekik enni!” Sajnálom a népet. Adjatok nekik, amit keresnek. Legyen mindenetek, amire szükségük van, amit keresnek, ami nem adatott meg nekik. Itt minden modern, klimatizált szobák, gazdag vacsorák és különféle borok. A zarándok nem ezt keresi. Ez a Medjugorje - i szállodatulajdonosok kínálata. Ezért meg kell tisztítani a területet, a szent területet, amely terület melege az imától és könnyektől van, és 33 éve megtéréseinek szemtanúja. Ez egyedül csak az ima által lehetséges – megőrizni a zarándokokat és a szent helyeket Medjugorje-ban.

Isten Igéje is erősen figyelmeztet: „Nem irigylem a bűnösöktől a boldogságot.” Ne irigyeljétek a szállodatulajdonosokat, áldjátok, és ne átkozzátok őket. Nézzetek szívvel segítve a Gospát a teljes megtérésig!

Ebben a hónapban a következő szándékokra imádkozunk:

1. Minden zarándokért, hogy megtalálják Medjugorje – ban amit keresnek, a megtérést és a békét, hogy ismerjék fel bennük a remény küldötteit, akik azért voltak hozzánk küldve, hogy megmutassák nekik az Anyát, tanúskodjunk róla és az üzeneteiről.
2. Minden Medjugorje - i lakosért, s akik itt élnek. Akik itt dolgoznak, de biztosítással nem rendelkezve a minimálbérért. Akik ezt teszik másokkal, ezek nem barátok, szamaritanusok, de Isten előtt számon lesznek ezért kérve.
3. Minden fiatalért, aki meglátogatta Medjugorje –t és az Anyát, hogy tanúk, lelkes tanúk legyenek. Minden betegért és a különböző megpróbáltatásokkal és kereszttel terheltékért, hogy megtalálják a reményt, vigaszt és erőt.

A böjtös lelkigyakorlat lelki kincsei

Kedves Testvérek!

Nem rég tértem haza Medjugorjéból, a böjtös lelkigyakorlatról. Sok ajándékot és kegyelmet kaptam, és ezt papírra is vettem, hogy emlékeztetni tudjam magam Isten nagy tetteire, és azért, mert az ajándékokat azt gondolom azért is kaptam, hogy megosszam, továbbadjam. Ezért nem tolakodás szeretne lenni részemről ez a levél, inkább a kapott kegyelmek megosztása, nem magamról szeretnék itt beszélni, hanem Isten nagy tetteiről, kérlek így olvassátok. Ha pedig hosszúnak és fölöslegesnek tűnik, és terhes elolvasni, a törlés gomb nagy segítség. Szeretettel: Györgyi

Medjugorje – Böjtös lelkigyakorlat – 2013

Isten kegyelméből az ideai alkalommal immár ötödször vehettem részt a medjugorjei böjtös lelkigyakorlaton. Ezt csak azért említem, mert az én elképzeléseim szerint ennek látászódnia kellene rajtam, de eddig ezt nem tapasztaltam... A tavaly már megfogalmazódott bennem, hogy lehet, idén már nem kellene elmenni, ha nem leszek jobb emberré, nem leszek engedelmesebb gyermeke az Istennek és a Gospának. De az Úr dolgozott a bensőmben az évek alatt, még akkor is, ha ez számomra nem volt észrevehető... Jó volt most is Istennel tölteni egy hetet, csöndben, kenyér és víz böjtön, az Oltáriszentség előtt, még éjszaka is. Minden sokkal világosabb, sokkal szembeűnőbb, hogy mi az, ami igazán fontos, és mi nem. Az úton odafelé, a buszon nem nagyon tudtam mit mondani, hogy miért jövök, hisz magam sem nagyon tudtam, csak egyszerűen vágyakoztam.

Úgy fogalmaztam meg, hogy a Szűzanya iskolájába megyek. Remélem, ott nem lehet megbukni... mivel még nem látom, hogy változnának körülöttem a dolgok, még mindig megtérésre van szükségem, ezért megyek, magamért.

Isten kegyelméből a csend és a böjt nem okozott gondot, egyszer sem éreztem igazából éhséget, a csend pedig felüdülés volt, segített, hogy Istennel és magammal foglalkozzam, minden más helyett. Hálás vagyok a testvérekért, akikkel együtt jártuk ezt az utat. Minden alkalommal, és most is rácsodálkoztam, hogy beszélgetés nélkül is igazi közösség tud

kialakulni emberek között, pusztán azzal, hogy egy-egy tekintet, egy-egy érintés találkozik, de úgy, hogy mindez az Úrban történik. Marinko atya személye is nagy ajándék nekem, egy nagyon mély lelkületű, Istenre bízott embert ismertem meg benne.

A lelkigyakorlatra készülve kicsit tartottam attól, hogy hogyan is töltök majd egy hetet Isten előtt, hisz istenkapcsolatom az utóbbi időben nagyon megkopott, megszürkült. Úgy éreztem, hogy kezdett nagyon meginogni a hitem, leginkább a bizalmam Istennel, és egyre többször tapasztaltam magamban azt, hogy félek rábízni magam, inkább magam akarom az ügyeimet intézni, nem merem Neki ajánlani, csalódás volt bennem Istennel szemben. Réges-rég élek ilyen sivár kapcsolatban Istennel, szárazon. Ilyen lelkiállapotban kezdtem meg az első napot is, így kezdtem hallgatni Marinko atyát.

Az atya elmondta, hogy ez a hét a kérdések feltételének az ideje, annak az ideje, hogy megvizsgáljuk a látásunkat. A kérdések által tisztul a tekintetünk, hogy felébredhessen a szívünkben a csodálat.

A böjtről is úgy beszélt, hogy a böjt kezdett előttem új fényben megjelenni: nem mondom le minden másféle ételről, hanem én most szabadon választom a kenyeret és a vizet. Nem lemondok, hanem szabadon választok. Sokszor hallottam már ezeket a szavakat, de most egész másként hatottak, elkezdett nyílni a szívem. Ha tudok szabad maradni a böjtben is, szabadon választom a kenyeret és vizet, akkor a böjttel egyre jobban fog növekedni belső szabadságom. Ez egy „puzzle-kép” első kis darabkája volt a lelkigyakorlaton.

A következő, számomra nagy ajándék ezen a napon Ádám és Éva megkísértésével kapcsolatos gondolatok: Isten mindent az embernek ajándékozott, az egész teremtett világot az emberre bízta, csak egyetlen fáról nem ehettek. De amikor megjelenik a kísértő, az ember tekintetét elfordítja attól, amit Istentől ajándékba kapott, és arra irányítja, amije nincs. Hány-szor tapasztaltam meg magamban, hogy elégedetlen vagyok: elégedetlen magammal, a körülményeimmel, ahelyett, hogy hálás lennék azért, amim van. Nagy lecke volt ez, újra elindulni a hálaadás útján, mindent megköszönni Istennel, mindaddig, amíg a hálaadás életformámmá válik, és örömteli, hálás szív nem lesz bennem újra. A böjt ebben nagy segítség, segít meglátni azt, amim van. És elkezdtem hálát adni... először csak elégedetlenség volt bennem, hogy egy újabb olyan

lecke, amit már százszor hallottam, százszor próbáltam és semmi... De talán, mint ahogyan Péter is mondhatta: „a te szavadra kivetem a hálót...” ha Te akarod Uram, a Te szavadra megpróbálom újra... és a hálaadás végére a szívem mintha kicsit kezdett volna felengedni, felmelegedni. Újabb puzzle darabka.

Ádám és Éva nem böjtölt... Jézus böjtölt. Ádám és Éva nem tudtak ellenállni a kísértésnek, Jézus ellenállt a gonosznak. A böjt segít ellenállni a gonosznak, segít meglátni azt, amink van, segít meglátni Isten titkait. (mit is jelent enni: valamit magamévá tenni? Mit jelent böjtölni: valamit elengedni? Szabaddá lenni?...).

Továbbgondolva a látásunk megtisztítását, az atya arra hívott, hogy vizsgáljuk meg látásunkat, mert sokszor nem látjuk a saját szemünkben a gerendát, és azon keresztül nézünk másokat, mindenféle szűrőkön keresztül, mindenféle előítéletekkel. Amikor Jézus azt mondja, vedd ki szemedből a gerendát, azt mondja, vedd le előítéleteidet, és akkor kezd megtisztulni a látásunk, és elkezdünk úgy tekinteni másokra, ahogyan Isten néz rá. Az igazságot kell látnunk, és nem az igazságról alkotott képünket, mert az igazság szabaddá tesz, egy belső szabadságot ad az igaz szeretetre.

De mi hajlamosak vagyunk magunkat is előítéletekkel nézni, és sokan ezért nem tudjuk igazán szeretni, igazán elfogadni önmagunkat. Erre azt a tanácsot kaptuk, hogy néha úgy vizsgáljuk meg magunkat, mint egyes szám-harmadik személy. Mint amikor felmegyünk a völgyből a hegyre, és onnan vesszük szemügyre a völgyet – így rajta kaphatjuk magunkat: AHA...

Egy újabb „lecke”, amit megtanultam: a múltammal való viszonyomban fontos a megbocsátás, a jelennel kapcsolatban

a hálaadás és a szeretet, a jövővel kapcsolatban pedig az Úrba vetett bizalom.

Fontos megtanulni elfogadni saját magunkat, a helyzetünket, és persze ez nem mindig könnyű, de imádkozni kell szeretetért, hitért, bizalomért. Sokszor belefáradunk abba, hogy igyekszünk jónak lenni: jó ilyenkor tudatosítani, hogy Isten szeretetének nem kell megfelelni, Ő úgy szeret, ahogyan vagyunk.

A megbocsátás a sebek gyógyulása. A tapasztalatból, hogy Isten megbocsát, nekünk is meg kell tanulnunk megbocsátani. Sokszor észre sem vesszük, mennyi fájdalom és keserűség van bennünk, és hajlamosak vagyunk azt mondani, hogy én nem haragszom, nekem nincs szükségem rá, hogy megbocsássak. Fontos megfigyelni magunkat, hogy van-e bennünk fájdalom... Megvizsgálni: miért? És imádkozni megbocsátásért, imádkozni szeretetért, hogy tudjam szeretni azt, aki megbántott, akivel kapcsolatban fájdalom vagy békétlenség van bennem. Újabb és újabb puzzle darabkák...

Hálás vagyok Ferenc testvéremnek a lelki beszélgetésért, mert sok nyavalyámat kimondhattam, éreztem, hogy érti, amiről beszélek, és azt is éreztem, hogy ennek ellenére elfogad és szeret... azt gondolom, hogy rajta keresztül sikerült kicsit megtapasztalni a Mennyei Atya szeretetét... Az imádsága alatt pedig, amikor imádkozott értem, szinte tapasztalható volt számomra Jézus és Mária jelenléte. Ez a beszélgetés sokat segített abban, hogy szabadabbá váljak azokra a kegyelmekre, ajándékokra, amiket Isten nekem ezen a lelkigyakorlaton készített.

A lelkigyakorlat elején sokat kínlódtam, hogy nem megy az ima, csak szárazságban ülök Jézus előtt, mint egy sivatagban, már nincs mit mondanom, és Őt sem hallom. A böjt ne-

gyedik napjára azonban egyre jobban kezdett összeállni a kép. Mintha minden előadás és minden szentségimádás alkalmával kaptam volna egy kis puzzle darabkát, és lassan a sok kis darabkából kezdett összeállni a kép.

Megértettem, most sokkal mélyebben, mint eddig, hogy mit is jelenthet szívvel imádkozni, amit a Szűzanya már olyan rég óta kér Medjugorjében. Szívvel imádkozni azt jelenti, hogy közben a hála, a bizalom, és szeretet van bennem. Minden más eszköz. Eszköz a böjt, a csend, eszköz az imádságok formái... a lényeg, hogy a hála, a szeretet, a bizalom lelkülete legyen bennem, egy személyes figyelés Istenre. Mindez nem érzelmi szinten (és nem is értelmi), annál sokkal mélyebben lakik. És azt is megértettem, hogyha nincs bennem ez a lelkület, imádkoznom kell Istenhez szeretetért, hitért, bizalomért, hogy ébressze fel a vágyat bennem Önmaga iránt. A Szűzanya sok üzenetében kéri: „imádkozzatok, imádkozzatok, imádkozzatok, mindaddig, amíg az imádság örömmé nem válik számotokra!” Oly sokszor hallottam én ezt már, és annyiszor kételkedtem abban, hogy örömmé válhat így az imádság. Most is ugyanúgy hangzanak ezek a szavak, de amiért most nagyon hálás vagyok, hogy Istentől megkaptam azt a kegyelmet, hogy elkezdtem ezeket a szavakat a szívemmel látni, hallani, érteni. Ezek után azt is jobban megértem, hogy miért jelenik meg a Szűzanya ilyen hosszú ideig itt, és miért ismétli oly sokszor ugyanazokat a dolgokat. Évek óta járok ide, és csak most kezd nyílni a szívem... komoly munkájába kerülök a Szűzanyának...

Még egy ajándékomat szeretném megosztani. Pár évvel ezelőtt a Szentföldön jártam, ahol Isten szeretetét nagyon sokféleképpen megmutatta nekem. Utolsó ott töltött estémen még egyszer szerettem volna eljutni a szentsírhoz (ott mindig több százan állnak sorban), és ez eléggé csodával határos módon sikerült is. Az ott álló atya tört angol tudásomból megértette, mit szeretnék, hogy vissza kell érnem a szállásra, reggel indul a gépem Magyarországra, de még szeretnék bejutni... az atya megállította a tömeget, és beengedett. Magammal vittem a Szentírásomat, és bár nem szokásom így útnutatót kérni, most mégis az volt bennem, hogy kinyitom a Bibliámat, ráteszem a szentsír kövére, és majd elolvasom, mint Isten üzenetét számomra. A biztonság kedvéért az Újszövetségből szerettem volna részletet (milyen mély bizalom Istenben), azért hát a Biblia vége felé nyitottam ki. Az Úr túljárt az eszemen, mert a Szentírásom fejjel lefelé volt a kezemben. Amikor visszaértem a szállásunkra, meglepődve vettem észre, hogy a bejelölés helye egy ószövetségi részlet, és meghatódva olvastam az Énekek Éneke sorait. Ez akkor nagyon sokat jelentett nekem, és azóta is táplálékom.

Azért említettem ezt itt, mert a lelkigyakorlat ideje alatt, amikor már végképp nehezemre esett az Oltáriszentség előtt imádkozni, lapozgattam a Szentírásom, és az Énekek Énekénél késztetést éreztem, hogy elolvassam. Szinte minden sora

újként hatott rám, volt új üzenete számomra, most is nagyon megerősített Isten szeretete felől. Hétfőn pedig, amikor már Esztergomba hazatérve, az esti szentmisére elmentem, én olvashattam az olvasmányt. Meglepetésemre, az olvasmány az Énekek Énekéből volt. Isten megmutatta, hogy milyen figyelmes és gyengéd az Ő szeretete!

Visszatérve a lelkigyakorlatra: nagy ajándék volt nekem. Eddig mindig úgy tértem haza, hogy nagy elhatározások voltak bennem, hogy böjtölök továbbra is, és mondom a rózsafüzért, és naponta járok szentmisére, és... Nagyon radikális döntések voltak, de csakhamar feladtam, és beletört a fejszém a fába... kivétel a tavalyi böjtös, mert akkor semmi elhatározás nem volt bennem, mondván, ismerem már magam, úgysem fog menni!

Most egész más hozzáállással jöttem haza, és nem győzők csodálkozni, mert érzem, tudom, egészen mélyen zsigerből, hogy ez nem az én igyekezetem, ez egész máshonnan jön, ez KEGYELEM!!! Most vágyakozva jöttem haza, nem elhatározás volt bennem, hanem vágy, hogy böjtöljek, hogy imádkozzam, és hogy találkozhassek minél gyakrabban az Eukarisztiában Jézussal. Micsoda különbség, és most nagyon mélyen érzem, hogy ehhez szinte semmi közöm, ezt nem én csinálom, ez kegyelem. A napokban a szentlecke nagyon megérintett: ez a kegyelem olyan ajándék, amit „törékeny cserépedényben hordunk, hogy a nagyszerű erőt ne magunknak, hanem Istennek tulajdonítsuk.” (2Kor 4,7) Ezeket az igéket most élem, és néha félek, hogy elveszítem a kincset, amit találtam, mert sajnós a múlt tapasztalatai kísértének, hogy milyen hamar feladtam a böjtöt, a komoly imát... azért imádkozom az Úrhoz, hogyha elesem az úton, ne adjam fel, kezdjem újra, ahányszor csak kell.

Ha szeretném röviden összefoglalni, hogy mi maradt bennem a böjtösről, akkor a következő mondatokat mondanám: A szeretet, a hit, az Istenbe vetett bizalom és a hálaadás lelkülete kell, hogy meghatározza minden kapcsolatomat és minden napomat. És ha fájdalom van bennem, vagy békétlenség, magamba kell nézmem, rajta kell kapnom magam. Esetleg az Ego-mat? AHA... és imádkoznom kell szeretetért, megbocsátásért, Istenbe vetett bizalomért és hitért, a hálaadás lelkületeért. Fontos gyakorolnom a böjtöt és az imát, a rózsafüzért, a szentmisét, olvasni és hallgatni Isten igéjét, kien-gesztelődni Istennel és egymással, hogy növekedjem a belső szabadságban, hogy egészen szabaddá lehessen Istenre figyelni, az Ő akaratát tenni, Istenben és Istennel élni: **ŐÁLTALA, ŐVELE ÉS ŐBENNE!** Az apró puzzle darabkából így állt össze a kép!

Köszönet mindenkinek, akiknek szolgálata lehetővé tette számomra a lelkigyakorlatot, Isten bőséges áldása legyen rajtuk! Ámen!

Szeptember eleje Medjugorjében

Szeptember első napjaiban is sok zarándokok tartózkodik Medjugorjében, akik a világ számos országából érkeztek. Az Információs Iroda adatai szerint Franciaországból, Olaszországból, Angliából, az Egyesült Államokból, Kanadából, Libanonból, Belgiumból, Spanyolországból, Panamából, Szlovákiából, Máltáról, Albániából, Magyarországról, Romániából, Csehországból, Szlovéniából, Svájcban, Németországból, Ausztriából, Írországból és Lengyelországból érkeztek. Találkoztunk egy lengyel csoporttal is, akiknek tagjai különleges egyenruhát viseltek és szeptember 1-én, vasárnap részt vettek az esti imaprogramon. A New Jersey-ből érkezett Christina Georgotas megosztotta velünk medjugorjei tapasztalatát. Elmondta, hogy a Szűzanya teljesen megváltoztatta az életét attól a pillanattól kezdve, hogy Medjugorjéről hallott. Ez 2008-ban történt: „Korábban sohasem hallottam a róla, nem tudtam a jelenésekről, mert hitetlen voltam. Édesanyám a Youtube-on megmutatta, amikor a Szűzanya megjelenik Mirjanának, és abban a pillanatban valami történt, valami megnyílt bennem. Attól a perctől kezdve el akartam jönni Medjugorjéba. 2010. júniusában látogattam meg először ide. Itt békét és szeretetet érzek. Nem maradhat közömbös az ember a Szűzanya megtérésre és a szeretetre szólító szavára.”

Dátum: 2013.09.04

Az imaprogramok időpontjainak új rendje

A Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepét követő hétfőtől kezdve Medjugorjében megváltoznak az imaprogramok időpontjai. Ebben az évben ez a nap szeptember 16-a.

A templomban a rózsafüzér 17 órakor, a szentmise pedig 18 órakor kezdődik. Ezt követi a szentmise utáni szokásos imaprogram. A Szentségimádás szerdán és szombaton 21 órától 22 óráig tart. A rózsafüzér a Podbrdon vasárnap 14 órakor, a keresztút a Križevacon pedig pénteken, szintén 14 órakor kezdődik. Horvát nyelvű szentmise 13 órakor csak szombaton lesz.

Dátum: 2013.09.12

Charles Colazzi atya medjugorjei tapasztalatairól beszélt

Charles Colazzi atya New Jersey-ből már kilencedik jött Medjugorjéba. Beszélt nekünk életéről, papi hivatásáról, medjugorjei tapasztalatairól. Először tizenhat évesen egy csoport fiattal jött. Elmondta, hogy egyszerűen megtapasztalta a hely szépségét: „Fiatalként jártam templomban, de nem nagyon szerettem a hitemet. Medjugorjében olyan erős imatapasztalatom volt, hogy teljesen megváltoztam. A visszatérés után megszerettem az imát, szentségimádásra jártam és szinte minden nap imádkoztam a rózsafüzért.” Négy évvel később elment a szemináriumba, majd papként tért vissza újra Medjugorjéba. „Mindez csodálatos tapasztalat. Úgy mondanám, hogy beleszerettem a Szűzanyába, Jézusba. Mindenki valami mást él meg, belső gyógyulást, vagy közelséget és a szeretetet tapasztal, de ugyanígy a csodákat is, mert mi mindannyian látunk és érzünk bizonyos dolgokat. Medjugorjében a szentgyónások nagy jelentőségűek, az emberek megváltozva térnek vissza otthonaikba. Általában a szentgyónás után valamit éreznek itt, gyakran teljesen megváltozik az életük és megérik a szentgyónás erejét, a jó gyónását, azok, akik húsz, harminc éven át tévelyegtek. Nekem, papnak ez Medjugorje csúcspontja, mert annyira szép és hasznos” – mondta Charles atya.

Dátum: 2013.08.31